

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการพักการลงโทษ การลดวันต้องโทษและการอภัยโทษ¹

ภัทรชนน จิตประสพเนตร²

จากการศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการพักการลงโทษ การลดวันต้องโทษและการอภัยโทษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการพักการลงโทษ การลดวันต้องโทษและการอภัยโทษยังเป็นปัญหาสำคัญซึ่งหลักเกณฑ์ตามกฎหมายเกี่ยวกับการพักการลงโทษ การลดวันต้องโทษ ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 มาตรา 52 (5) และ (7) ในกรณีนักโทษเด็ดขาดที่ศาลลงโทษจำคุกตลอดชีวิตยังคงมีระยะเวลาขั้นต่ำ 10 ปี เพื่อรับประโยชน์ตามกฎหมายซึ่งเป็นระยะเวลาขั้นต่ำที่ต่ำเกินไป ทั้งที่เวลาผ่านมาถึง 81 ปี ตั้งแต่พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 แต่หลักเกณฑ์ยังไม่ได้รับการแก้ไขและประโยชน์ตามกฎหมายก็ยังไม่มีการแบ่งแยกระหว่างนักโทษเด็ดขาดที่กระทำความผิดทั่วไปกับนักโทษเด็ดขาดในคดีอุกฉกรรจ์ ทั้งการอภัยโทษในแต่ละปีก็ยังไม่มีความชัดเจนว่าคดีอุกฉกรรจ์ใดบ้างที่ไม่เข้าข่ายได้รับการอภัยโทษเนื่องจากอยู่ในรูปแบบของพระราชกฤษฎีกา ยกตัวอย่าง คดีสมคิด พุ่มพวง ฆาตกรรม 5 ศพ ศาลลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแต่ได้รับโทษจริงเพียง 14 ปีเท่านั้น เมื่อเฉลี่ยแล้วตกสพละ 2 ปี 8 เดือน เท่านั้น และเมื่อพ้นโทษยังกับออกมาก่อเหตุฆ่าสพที่ 6 อันสะท้อนให้เห็นว่ามาตรการในการพักการลงโทษ การลดวันต้องโทษ และการอภัยโทษ ไม่มีประสิทธิภาพส่งผลให้ผู้กระทำความผิดออกมาก่อนระยะปล่อยภัยของสังคม ไม่สามารถแก้ไขบำบัดฟื้นฟูได้ทันเนื่องจากได้รับโทษไม่สาสมกับความผิดที่ได้กระทำ และแม้จะมีคณะทำงานประจำเรือนจำที่ทำหน้าที่ในการเลื่อนชั้นนักโทษเพื่อรับประโยชน์แต่ก็ล้วนแต่เป็นเจ้าพนักงานของกรมราชทัณฑ์ แม้มีการบัญญัติในเรื่องหน่วยงานอื่นหรือบุคคลภายนอกแต่กับให้เป็นดุลพินิจผู้บัญชาการเรือนจำว่าจะให้เข้ามาเป็นคณะทำงานประจำเรือนจำในการตรวจสอบการเลื่อนชั้นนักโทษเด็ดขาดหรือไม่ก็ได้ และคณะทำงานประจำเรือนจำและคณะอนุกรรมการในการพักการลงโทษและลดวันต้องโทษ ในส่วนของคณะทำงานประจำเรือนจำที่ทำหน้าที่ในการคัดเลือกนักโทษเด็ดขาดที่ควรได้รับการพักการลงโทษและลดวันต้องโทษยังคงเป็นบุคคลกรของกรมราชทัณฑ์ แม้ในส่วนของคณะทำงานอนุกรรมการที่ทำหน้าที่ในการอนุมัติการพักการลงโทษจะมีผู้แทนจากศาลยุติธรรม แต่ในส่วนของคณะอนุกรรมการลดวันต้องโทษไม่มีหน่วยงานอื่นเช่นผู้แทนจากศาลยุติธรรมแต่อย่างใด โดยไม่ว่าจะเป็นคณะทำงานอนุกรรมการในการพักการลงโทษหรือการลดวันต้องโทษก็ล้วนไม่มีผู้เสียหายเข้ามามีส่วนร่วม และพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการพักการลงโทษ การลดวันต้องโทษและการอภัยโทษ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ตันศิริ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ตันศิริ และรองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศรี บัวสวรรค์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2560 กฎหมายเกี่ยวกับการพักการลงโทษและการลดวันต้องโทษ มาตรา 52(5) และ (7) ยังคงขาดความชัดเจน

จากการศึกษาทำให้ทราบถึงปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการพักการลงโทษ การลดวันต้องโทษ และการอภัยโทษ ซึ่งยังมีความบกพร่องไม่มีประสิทธิภาพและขาดความชัดเจนในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 และกฎกระทรวงกำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาดฯ ทั้งการอภัยโทษในพระราชกฤษฎีกาก็ยังคงไม่มีความแน่นอน ดังต่อไปนี้

ปัญหาประการแรก คือ ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการพักการลงโทษ การลดวันต้องโทษและความไม่แน่นอนของการอภัยโทษในคดีอุกฉกรรจ์ เนื่องจากตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 มาตรา 52 (5) (7) ประกอบกฎกระทรวงกำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาดฯ ข้อที่ 26 40 และ 42 ในกรณีนักโทษเด็ดขาดที่ศาลลงโทษจำคุกตลอดชีวิตมีระยะเวลาขั้นต่ำ 10 ปี เพื่อรับประโยชน์ตามกฎหมายในการพักการลงโทษและลดวันต้องโทษซึ่งถือว่าเป็นระยะเวลาที่ดำเนินไป และประโยชน์ตามกฎหมายไม่มีการแบ่งแยกระหว่างนักโทษเด็ดขาดที่กระทำความผิดทั่วไปกับนักโทษเด็ดขาดในคดีอุกฉกรรจ์ กล่าวคือ นักโทษเด็ดขาดที่ก่อคดีอุกฉกรรจ์เพียงใดหากอยู่ในชั้นเดียวกันกับนักโทษเด็ดขาดความผิดทั่วไปก็จะได้รับประโยชน์เสมอกัน เช่นจำนวนวันที่ได้รับการลดวันต้องโทษ รวมถึงอัตราส่วนในการพักการลงโทษ ส่งผลให้ผู้กระทำผิดออกจากเรือนจำก่อนระยะปลอดภัยของสังคม ทั้งตามพระราชกฤษฎีกาอภัยโทษยังคงมีปัญหาความไม่แน่นอนของการอภัยโทษในคดีอุกฉกรรจ์ส่งผลให้ผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์บางปีก็ได้รับการอภัยโทษ

ปัญหาประการที่สอง คือ ปัญหาการใช้ดุลพินิจแต่งตั้งคณะทำงานประจำเรือนจำเกี่ยวกับการเลื่อนชั้นนักโทษ เมื่อพิจารณาถึงคณะทำงานประจำเรือนจำซึ่งอยู่ในกฎกระทรวงกำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาดฯ ข้อที่ 12 ล้วนเป็นบุคลากรเจ้าพนักงานเรือนจำของกรมราชทัณฑ์เท่านั้น การประเมินเลื่อนชั้นจะเป็นไปอย่างไร้โปร่งใสหรือไม่เพราะไม่มีการระบุเอาไว้อย่างชัดเจนว่าต้องมีผู้แทนจากหน่วยงานหรือบุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมด้วยแต่เป็นเพียงการใช้คำว่า “อาจ” ซึ่งสุดท้ายแล้วก็เป็นเรื่องดุลพินิจ เมื่อพิจารณาถึงการสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชนว่าการตรวจสอบเลื่อนชั้นนักโทษเด็ดขาดเพื่อเลื่อนชั้นไปรับประโยชน์ในการพักการลงโทษและการลดวันต้องโทษทุกขั้นตอนทุกกระบวนการเป็นไปโดยโปร่งใสไม่มีข้อกังขาเพราะมีผู้แทนหน่วยงานหรือบุคคลภายนอกเข้าเป็นคณะทำงานประจำเรือนจำตรวจสอบการเลื่อนชั้นนักโทษ การเพิ่มขั้นตอนโดยมีการบังคับให้ผู้แทนจากหน่วยงานหรือบุคคลภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมจะเป็นการกำจัดการใช้ดุลพินิจแม้ว่าจะเป็นการสร้างขั้นตอนที่ยู่งยากซับซ้อนขึ้นแต่เมื่อเทียบกับความเป็นธรรมที่สามารถสร้างความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมในชั้นบังคับโทษให้กับประชาชนย่อมเป็นเรื่องคุ้มค่ามากกว่า

ปัญหาประการที่สาม คือ ปัญหาคณะทำงานประจำเรือนจำและคณะทำงานอนุกรรมการเกี่ยวกับการพักการลงโทษและการลดวันต้องโทษโดยไม่มีผู้แทนจากหน่วยงานอื่นและผู้เสียหายเข้ามามีส่วนร่วม เมื่อพิจารณาถึงคณะทำงานประจำเรือนจำนั้นจะเป็นผู้คัดเลือกเสนอรายชื่อผู้ที่ได้ประโยชน์ในการพักการ

ลงโทษ ลดวันต้องโทษ โดยในส่วนของคณะกรรมการประจำเรือนจำที่ทำหน้าที่ในการคัดเลือกนักโทษเด็ดขาดก็มีแต่เฉพาะเจ้าพนักงานของกรมราชทัณฑ์ไม่มีหน่วยงานอื่นและผู้เสียหายเข้ามามีส่วนร่วม ในส่วนนี้จึงขาดการตรวจสอบถ่วงดุลจากผู้แทนจากหน่วยงานอื่น เช่น ผู้แทนจากสำนักงานศาลยุติธรรม และขาดการตรวจสอบถ่วงดุลโดยผู้เสียหาย เมื่อมีการคัดเลือกจากคณะกรรมการประจำเรือนจำแล้วจึงจะเสนอชื่อมาให้คณะกรรมการอนุกรรมการอนุมัติอีกชั้นหนึ่ง แม้ในมาตรา 8 ของพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ จะกำหนดให้คณะกรรมการราชทัณฑ์มีเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมซึ่งถือว่าเป็นหน่วยงานที่มาจากองค์กรตุลาการด้วยก็ตาม แต่โดยอำนาจหน้าที่นี้มีเพียงเรื่องของการแต่งตั้งคณะกรรมการซึ่งการแต่งตั้งนั้นจะต้องเป็นไปตามระเบียบของกรมราชทัณฑ์ ซึ่งเมื่อพิจารณาระเบียบของการแต่งตั้งคณะกรรมการของกรมราชทัณฑ์แล้วปรากฏว่า แม้ในเรื่องของการพักการลงโทษจะมีการระบุให้มีผู้แทนหน่วยงานของศาลยุติธรรมมาเป็นอนุกรรมการในการพิจารณาพักการลงโทษด้วยก็ตาม แต่ในเรื่องของการลดวันต้องโทษไม่ปรากฏผู้แทนแทนของศาลยุติธรรมแต่อย่างใด และอนุกรรมการที่เข้ามามีส่วนร่วมไม่ว่าจะเป็นการพักการลงโทษ ลดวันต้องโทษไม่ปรากฏว่ามีผู้เสียหายเข้าเป็นคณะอนุกรรมการด้วยแต่อย่างใด

ปัญหาประการที่สี่ คือ ปัญหาความไม่ชัดเจนของกฎหมายเกี่ยวกับการพักการลงโทษและการลดวันต้องโทษ เนื่องจากตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 มาตรา 52 (5) (7) ไม่มีความชัดเจนโดยสภาพในตัวบทมาตรา กล่าวคือหากพิจารณาเพียงพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 มาตรา 52 (5) (7) จะทำให้เกิดความคลาดเคลื่อน เนื่องจากอัตราส่วนที่กล่าวในเรื่องของการลดวันต้องโทษนั้นหมายเฉพาะนักโทษชั้นเยี่ยมเท่านั้นแต่ไม่มีการระบุเอาไว้ และในส่วนของ การพักการลงโทษกลับไม่มีการระบุอัตราส่วนที่จะได้รับการพักการลงโทษ ซึ่งถ้าเป็นนักโทษชั้นอื่นจะต้องไปดูในกฎกระทรวงโดยเนื้อหาสาระของตัวบทเองไม่มีการบัญญัติเอาไว้ว่าเป็นนักโทษชั้นเยี่ยม หรือกรณีชั้นอื่นต้องไปดูในกฎกระทรวงกำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาดฯ พ.ศ.2562 และที่แก้ไขเพิ่มเติมในปี 2564 จึงทำให้เกิดความไม่ชัดเจนของกฎหมายเกี่ยวกับการพักการลงโทษและการลดวันต้องโทษในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 มาตรา 52 (5) (7)

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการพักการลงโทษ การลดวันต้องโทษและการอภัยโทษ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

กรณีประเด็นปัญหาข้อที่หนึ่ง เห็นสมควรแก้ไขบทบัญญัติในเรื่องการพักการลงโทษ การลดวันต้องโทษและความไม่แน่นอนของการอภัยโทษในคดีอุกฉกรรจ์ ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 มาตรา 52(5) และ (7) ประกอบกฎกระทรวงกำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาดฯ ข้อ 26 40 และ 42 โดยผู้ศึกษาเห็นควรมีการแก้ไขระยะเวลาที่นักโทษเด็ดขาดที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตให้มีระยะเวลาขั้นต่ำที่จะได้รับประโยชน์ในการพักการลงโทษและการลดวันต้องโทษมากยิ่งขึ้น โดยต้องได้รับโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า 15 ปี เนื่องจากเป็นระยะเวลาที่ไม่ต่ำจนเกินไปและไม่สูงถึงขนาดที่จะปิดกั้นโอกาสไม่ให้ผู้ที่กระทำความผิดได้กลับคืนสู่สังคม โดยต้องทำการแก้ไขในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 มาตรา 52(5) และ (7) และต้องแก้ไขในกฎกระทรวงกำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาดฯ ในข้อที่ 26 40 และข้อ 42 เนื่องจากทั้ง 2 ส่วนมีการบัญญัติเนื้อความในทำนองเดียวกันหากจะทำการแก้ไขจึงต้องแก้ไขทั้ง 2 ส่วน และ

ควรมีการแบ่งแยกระหว่างนักโทษเด็ดขาดที่กระทำความผิดทั่วไปกับนักโทษเด็ดขาดที่กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ จึงควรมีการแก้ไขโดยกำหนดแยกออกมาเป็นข้อยกเว้นว่า กรณีพักการลงโทษ มาตรา 52 (7) และกฎกระทรวงฯ ข้อ 40 และ 42 ในกรณีนักโทษเด็ดขาดที่กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ร้ายแรงอันเป็นที่สะท้อนขวัญของประชาชนจะได้รับการพักการลงโทษไม่เกิน 1 ใน 4 ของหมายแจ้งโทษที่ระบุไว้ในหมายแจ้งโทษเด็ดขาด ส่วนในกรณีลดวันต้องโทษ มาตรา 52(5) และกฎกระทรวงฯ ข้อ 26 จึงควรมีการแก้ไขโดยกำหนดแยกออกมาเป็นข้อยกเว้นว่า ในกรณีนักโทษเด็ดขาดที่กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ร้ายแรงอันเป็นที่สะท้อนขวัญของประชาชนจะได้รับการลดวันต้องโทษ ตามชั้นและจำนวนวันดังต่อไปนี้ (1) ชั้นเยี่ยม เดือนละสี่วัน (2) ชั้นดีมาก เดือนละสามวัน (3) ชั้นดี เดือนละสองวัน และในเรื่องความไม่แน่นอนของการอภัยโทษในคดีอุกฉกรรจ์ เพื่อแก้ปัญหาความไม่แน่นอนของพระราชกฤษฎีกาอภัยโทษในคดีอุกฉกรรจ์ ผู้ศึกษาเห็นสมควรให้มีการบัญญัติหลักเกณฑ์ในการพระราชทานอภัยโทษสำหรับคดีที่ไม่อยู่ในข่ายได้รับการพระราชทานอภัยโทษ โดยจะต้องมีการบัญญัติเอาไว้ในกฎหมายให้มีความชัดเจนเพื่อให้พระราชกฤษฎีกาอภัยโทษที่ออกมาในปีต่อไปต้องไม่ออกขัดต่อกฎหมายโดยควรบัญญัติเพิ่มเติมในมาตรา 261 ทวิ ให้อยู่ภายใต้มาตรา 261 ทรี และบัญญัติมาตรา 261 ทรี ความว่า ความผิดที่ไม่อยู่ในข่ายได้รับการพระราชทานอภัยโทษ สำหรับนักโทษเด็ดขาดซึ่งต้องโทษในความผิด ดังต่อไปนี้ (1) มาตรา 276 วรรคสองหรือวรรคสาม มาตรา 277 มาตรา 277 ทวิ มาตรา 277 ทรี มาตรา 280 มาตรา 285 (2) มาตรา 289 และ (3) มาตรา 343

กรณีประเด็นปัญหาข้อที่สอง เห็นสมควรแก้ไขบทบัญญัติในเรื่องการใช้ดุลพินิจแต่งตั้งคณะทำงานประจำเรือนจำเกี่ยวกับการเลื่อนชั้นนักโทษกฎกระทรวงกำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาดฯ ตาม ข้อ 12 วรรคสอง ที่ให้การแต่งตั้งคณะทำงานเพื่อตรวจสอบการเลื่อนชั้นนักโทษเด็ดขาดประจำเรือนจำ อาจมีผู้แทนจากหน่วยงานหรือบุคคลภายนอกร่วมเป็นคณะทำงานด้วยก็ได้ ซึ่งคำว่า “อาจ” นั้นหมายความว่า เป็นเรื่องที่จะทำหรือไม่ทำได้เป็นดุลพินิจซึ่งสุดท้ายแล้วการมีส่วนร่วมของผู้แทนจากหน่วยงานหรือบุคคลภายนอกจะได้ร่วมเป็นคณะทำงานในการที่จะประเมินเลื่อนชั้นนักโทษหรือไม่นั้นก็ เป็นเรื่องที่อยู่ที่ดุลพินิจ ไม่ได้มีการบังคับเอาไว้ เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาการใช้ดุลพินิจแต่งตั้งคณะทำงานประจำเรือนจำเกี่ยวกับการเลื่อนชั้นนักโทษ ผู้ศึกษาจึงเห็นควรให้แก้ไขกฎกระทรวงในข้อ 12 วรรคสอง เป็นการแต่งตั้งคณะทำงานตามวรรคหนึ่ง ต้องมีผู้แทนจากหน่วยงานหรือบุคคลภายนอกร่วมเป็นคณะทำงานด้วย

กรณีประเด็นปัญหาข้อที่สาม เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมในเรื่องคณะทำงานประจำเรือนจำและคณะทำงานอนุกรรมการเกี่ยวกับการพักการลงโทษและการลดวันต้องโทษ โดยไม่มีหน่วยงานอื่นและผู้เสียหายเข้ามามีส่วนร่วม ตามกฎกระทรวงกำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาดฯ ข้อ 29 และ 45 เพื่อให้คณะทำงานประจำเรือนจำมีหน่วยงานอื่นและผู้เสียหายเข้ามามีส่วนร่วมด้วย ผู้ศึกษาจึงเห็นควรให้มีการบัญญัติเพิ่มเติมในกฎกระทรวงกำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาดฯ ข้อ 29 และ 45 โดยเพิ่มเติมในตอนท้ายของ 2 ข้อดังกล่าวว่า โดยต้องมีหน่วยงานอื่นและผู้เสียหายร่วมเป็นคณะทำงานประจำเรือนจำด้วย และในส่วนคณะทำงานอนุกรรมการ แม้ในกรณีคณะทำงานอนุกรรมการในส่วนของการพักการลงโทษจะมีตัวแทนจากศาลยุติธรรมเข้ามามีส่วนร่วมในการพักการลงโทษ แต่ในส่วนคณะทำงานอนุกรรมการลดวัน

ต้องโทษไม่มีตัวแทนจากศาลยุติธรรมแต่อย่างใด และสาระสำคัญที่เห็นได้ประจักษ์ชัดเจนคือไม่ว่าจะเป็น คณะอนุกรรมการพักการลงโทษหรือการลดวันต้องโทษก็ตามไม่ปรากฏว่ามีผู้เสียหายเข้ามามีส่วนร่วม ผู้ศึกษาจึงเห็นสมควรเสนอแนะว่าควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมให้มีหน่วยงานอื่น เช่น ผู้แทนจากศาลยุติธรรม และผู้เสียหายเข้ามามีส่วนร่วมเป็นคณะทำงานอนุกรรมการในการอนุมัติพักการลงโทษและลดวันต้องโทษด้วย จะทำให้กฎหมายมีประสิทธิภาพและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยแก้ไขเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 มาตรา 52 (5) และ (7) ตอนท้ายว่า ให้คณะกรรมการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาวินิจฉัย และต้องมีผู้แทนจากศาลยุติธรรมและผู้เสียหายเป็นอนุกรรมการด้วย

กรณีประเด็นปัญหาข้อที่สี่ เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมในเรื่องความไม่ชัดเจนของกฎหมายเกี่ยวกับการพักการลงโทษและการลดวันต้องโทษ ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 มาตรา 52 (5) ให้มีความชัดเจนมากขึ้นโดยระบุว่า ลดวันต้องโทษจำคุกให้เดือนละไม่เกินห้าวันกรณีนักโทษเด็ดขาดชั้นเยี่ยม หรือไม่เกินสี่วันกรณีนักโทษเด็ดขาดชั้นดีมาก หรือไม่เกินสามวันกรณีนักโทษเด็ดขาดชั้นดี ก็จะทำให้กฎหมายเกี่ยวกับการลดวันต้องโทษมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น มีความชัดเจนในตัวเองไม่ต้องไปพิจารณากฎหมายหลายฉบับ และในกรณีของการพักการลงโทษผู้ศึกษาจึงเห็นควรเสนอแนะให้มีการบัญญัติเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 มาตรา 52 ให้มีความชัดเจนมากขึ้นโดยระบุว่า พักการลงโทษเมื่อเป็นนักโทษเด็ดขาดตั้งแต่ชั้นกลางขึ้นไปและได้รับการพักการลงโทษไม่เกินหนึ่งในสามของโทษที่ระบุไว้ในหมายแจ้งโทษเด็ดขาด ก็จะทำให้กฎหมายเกี่ยวกับการพักการลงโทษมีความชัดเจนไม่ต้องไปพิจารณากฎหมายหลายฉบับเช่นเดียวกัน

เอกสารอ้างอิง

คณิต ณ นคร. กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. กรุงเทพฯ:วิญญูชน, 2555.

จิตติ ดิงศภัทิย์. กฎหมายอาญา ภาค 1.

นันทิ จิตสว่าง. หลักทฤษฎีอาญา. กรุงเทพฯ : กรมราชทัณฑ์, ม.ป.พ.

ประธาน วัฒนวาณิชย์. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ:ประกายพริ้ง.

พรชัย ชันดี. ทฤษฎีอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรังสิต, 2555.

ภัทรวรรณ ทองใหญ่. นโยบายทางอาญาและกระบวนการหลังคำพิพากษา. พิมพ์ครั้งที่ 2

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2564.